

MAGYAR NŐK LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

Simányi Éva

VI. ÉVF. 25. SZ. SZEPTEMBER 1

ÁRA 1.50 PENGÓ

DIVAT

BERLINI
ŐSZI
DIVAT

A

B

C

B. Elegáns ősziruha szürke, puha szövettel, érdekes, mély berakásokkal, az alj ábrán csipőrésszel.
C. Szép szürke kőpenyuha, egybeszabott ujjakkal, a hátán nagy gombokkal díszítve

D

AMBRUS SZALÓN
MODELJE
IV., PÁRIS-U. 1

(Linkey felvétele)

A. Ezüstszürke gyapjúkőpeny, széles berakásokkal, eüítel bőrövel.
D. Barnásszínű gyapjúszövet ősziruha, a háta különleges bevarrása, amelyből folytatódik az alsóréz harangszabású bősege
E. Drapp szövotrúha fehér gallérral.

ISMERETLEN TANANYAG

IRTA: PAPP JENŐ

Iskoláink az őszi takarodó első jeleire újra hozzakezdenek, hogy a gyerekeinket ellássák némi útravalóval az életre. Tananyag és tanterv kész, tanerő és tanterem kevésbé, mert az épületek közt sok a rom, a tanszemélyzet nagyrésze pedig fegyverben és zubonyban verekszik a haza határain. Egyedül talán az új ifjúság vonul be változatlan tömegben az iskolákba. Az utánpótlással s a létszámmal nincs baj, a kapuk előtt tolong az új nemzedék, a padsorok zsúfoltak s a Veni Sancte hangjai tömören törnek föl a templomok teli hajóiból. Érintetlen lelkek tíz- és tízezei zengik az egzek felé, hogy »Jőjj el, Szentlélek Úristen!... Jőjj el és tüntesd el az ifjú szivekből a bombázások emlékeit, a szétlőtt házak, leégett otthonok, gyárak kormát és a légók riadalmát, hogy a tankönyvek fölé hajolva ne a vért lássák. S ha el lehet felejteni, amíg a szépet és jót tanulják, felejtsek el a tonnás bombák földrázását, légnyomások erejét, óvóhelyek és futóárkok szintelen arcait. A fákó rémület ne zavarja meg készülődésüket az új életre, amelyről ők is hiszik, hogy elviselhetőbb és emberibb lesz, mint volt az eddigi. Hogy pontosan milyen lesz, mit hoz, mivel lepi meg és mi elé állítja őket, azt ők se tudják, mi se tudjuk, nem tudja senki és a világ egyetlen tankönyve sem öleli fel ezt az izgatóan ismeretlen tananyagot. Az ősi rend szerint csupán az alapokat rakjuk le az iskolákban az ifjúság lelkébe. A jól kipróbált, ezer- és ezeréves erkölcsi és nemzeti alapokat, amelyek éppen olyan változatlanok, mint maga az ember, akit Isten teremtett. Az ember alaptulajdonosságait, amelyekkel Isten látta el, soha nem tudjuk megváltoztatni, bárhogy erőlködünk is s ha eszmévilágát százféleképpen is igyekszünk módosítani.

Mit változott a becsület, hűség, tisztaság, hazaszeretet, a jóság és a szépség, mióta faeke helyett traktorral szántunk? Zavartalanul fog tovább élni bennünk az anyaföld, a családi ház, a lelkesedés szeretete s a szív összes ősi gerjedelme, noha naponként van légiveszély és a levegőben nemesak sasok úsznak, hanem légi hadosztályok közlekednek Rabó, Nyírség, Váradi, Bácska és Baja fölött. Hol az a gyomor, mely soha nem lesz éhes és hol az az élő szív, mely szomszomságában egyre több csodát ne igyekezne befogadni és megfejtetni. Az anya tésztát süt diáki fiának az útra, fehérneműt ad neki, átöleli tízszor és könnyek közt

VI. ÉVFOLYAM 25. SZÁM
BUDAPEST 1944. SZEPTEMBER 1.

MAGYAR NŐK
LAPJA
SZERKESZTI
PAPP JENŐ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT,
KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

válk meg az elsiető fiútól. Az apa tanácsot ad és zseb-pénzt csúsztat az ifjú utas markába. A tanárok éveken át ezerféle tudnivalóval szerelik fel, mert hátha erre lesz szüksége, vagy éppen arra. Apa, anya, tanárok, barátok, könyvek és tanácsadók mind találgatják, hogy mi is lenne jó neki, minék venné leginkább hasznát. Holott mindez csak segédeszköz, mert valamennyien magunkkal visszük az iskolába is és az életbe is saját sorsunkat, hajlamainkat, megváltoztathatatlan természetünket. Minden iskola, minden jóbarát és aggódó szülő feltétlenül enyhíteni akar azon a kemény megpróbáltatáson, amelyet az ismeretlen tananyag, az élet tartogat számunkra.

Hogy ma ennyi vér és vas zúdul reánk, ebből arra lehet következtetni, hogy mi erre voltunk ítélve s amit a felnőttektől annakidején átvettünk, az mind jó volt, mind nemes segédeszköz volt s most segít nekünk, hogy elbírjuk a csapásokat és megálljuk a sarat. Reménykedve és szívdobogva nézzük a frissen bevonuló ifjúságot a teli templomokban és tantermi padokban, mert mélységesen hisszük, hogy reájuk barátságosabb sors vár és ha átadjuk nekik mindazt, amivel mi útrakeltünk, fölöttük megint csak sasok és feeskék fognak keringeni, homlokukra zavartalanul sőt majd a nap és mindent talpraesettebben és sikeresebben fognak csinálni, mint mi. Ma ők se sejtik, hogy mi lesz a penzum, ha majd élni kezdenek és viaskodnak majd a magyar sorssal. Nem tudják, hogy az algebra, a mértan, a szociális tudás, vagy az esztétika lesz-e döntő fegyverük. S bármelyik válk is be, hit nélkül semmit sem érnek vele. Akármilyen áramlatba is kerülnek bele, minden alkotás megvalósításához haza kell, ország, nemzet, nyelvi és érzésszeli együtartozás. Közös gondolkodás. Szíviükbe zárva viszik majd az iskolakönyvek hőseit, a nagyok példait, a ragyogó multat s ha minden hősről, példáról és lelkesítő multról le is foszlik minden romantika, a lényeg megmarad, a valóság nem sikkad el, hívják azt a hőst akár Zrínyi Miklósnak, akár köztévész Kovács Istvánnak, aki a hazáért és öregettük adta életét a Kárpátokban, — ő, nem azért, hogy bekerüljön a kötelező olvasmányok közé, hanem azért a kezelfogható tündérvilágért, amelyet mi is és valamennyi utódunk is Magyarországnak hív.

Azt mondják, hogy az iskola távol van a napi élettől. Ha az ember kicsit gondolkodik, rájön, hogy sokszor semmi sincs közelebb, mint a fiatalság heve és hite, meg a szürke való. Csak az egyiket ápolják, élesztik és ébren tartják, a másikat csinálják. De lehet-e a kemény valóságot csinálni, élni és alakítani, ha erre a nagy feladatra, erre az ismeretlen tananyagra nem készíti elő kellőképpen az ifjú lelket a tanár, a tanító és a tűz, melyet a családi otthonból hoz magával az ember?

Ignác Rózsa: Az apátlan család

A másik világháborúban halt meg az apa. Az asszony — özvegy tanárné — itt-maradt három gyerekekkel. Egyik erdélyi iskolavárosban a kollégium adott neki egy kis kegyelemkést, két bolthajtásos, vastagfalú, cellaszék szobácskát, az intézet sarkában. Konyhát az évszázados épület folyosójából kerítették el maguknak. Az asszony elemiben tanított s a három gyermek nőtt, magárahagyatva, mint a vad-csalán a kollégiumkert végében.

Volt egy nagyanyjuk is, de az nem látott, eszelős volt, egész nap az ágy szelén üdögélt s éjjel, 12 és 1 óra között kimeredt, világítatlan szemével, széttárt karjával felült az ágyán s sikoltott.

— Jövök, Róbert, jövök! — Róbert a férje, réges-régen meghalt már s az öreg Lujza évek óta minden éjjel megigérte neki, hogy rövidesen megy ő is. Nem ment. Élt még vagy tizenöt évet, elsárgulva, eszelős mosollyal üdögélt az ágy szelén, megette a gyermekek egésznapos kosztját s közel megsápanyira hizott. A gyermekek úgy megszórták az örökös éjjeli huhogását, mintha csak a kakukos órát hallgatnák a bolthajtásos falon. Nem törődtek vele, de nem is voltak tiszteletlenek. Az apjuk anyja volt. A gyermekekre persze nem tudott vigyázni. Cselédre nem télt, az özvegy délelőtt iskolába, délután magántanítványokhoz szaladgált. A gyermekek maguktól nőttek s mindenik élt, ahogy tudott, egyéni hajlama szerint. A legnagyobb leány, tizenhárom éves, eszes, szép, jó tonuló, úgy gondolta, hogy ő a család feje. Amikor az apja meghalt, kijelentette, hogy többé nem fogad szót senkinek. Tizenhárom éves korában vele egykorú gyermekeket tanított s a pénzből vett magának, amit akart. Például török-mézét ebédelt, nem reggelizett semmit s

RIADÓ

Mozdulatlan, néma az éj, mint a holt Fekete talárlán fényes csatt a Hold. Lapúl, mint gonosztevő prédára lesőn s valami jelre vár... A toronytetőn az érckakas vigyáz. Már éjfélre jár s az apró házakat titkolják a fák.

Vészés üvöltés kap bele a Csöndbe, szaggatja, tépi, hasogatja nyögve, mint szebeti ősalat, halálos kirban vástorkú szörnyek bögnék a távolban. Hegyek visszhangozzák, völgyek elnyelik, kis falunk álmát riadtan fölverik,

harangunk szive rémülten feldobog, megborzongnak a fák, házak, ablakok; kutyák vonítanak, vonaglik a Csönd, valahoi morajlik, dübörög a Föld... Vészthozó gépmadár zúg el felettünk... Istenem! jaj, — most... most fogadj a

[kezünk!
K. RÁCZ IDA

pontosan éjjélkor, amikor a nagyanyja rázendített, felkelt, kiment a konyhába és sütött magának — egy hagymát.

A tízéves kislány — olyan volt, mint egy lompos cica — délig aludt. (Nem volt leánygimnázium ott, a kislányok délután jártak a fiúiskolába), sohasé fésülködött, ellenben hálóingben s lábujjhegyen próbált táncolni, a földigérő tükör előtt.

Mert ha emi nem is volt mindig, de a tükör földig ért s öblös karosszékek gubbasztottak az egész falat elfogó könyvesállandvány előtt. Az apa könyvei — többezer — megtöltöttek egy egész szobát.

A kisfiú kilencéves volt, hajnalig olvasott az ágyban. Nyolcéves korában a nyevennyolcas szabadságharc történetét olvasta, kilencéves korában Hamletet. Csak kávéit ivott, erős babkávét, kevés tejjel, többször egy nap. Hamlet nagy monológját kívülről tudta, de a kávé még mindig selypítve kérte az anyjától.

— Dádám! Kávécskát!

Az özvegy loholt az iskolába, délben kosztoscsészében maga hozta haza ötüknek a kétadagnyi ebédet — abból Lujza nagymama megevett másfél adagot, ő és középső lány együtt egy felet. A nagy-lány önellátó volt, ő török puliszkát ebédelt saját pénzéből, a fiú csak kávézott.

A rokonok, akiktől hiába kért néha az asszony kölcsönt, sáptoztak. Megállapították, hogy élheteritlenek, rendetlenek, extravagánsok és el fog az egész család zülleni. A megállapításon kívül egyebet nem adtak.

Lassan nem is kértek már senkitől semmit. Jól megvoltak maguk között. Igaz, hogy a kisfiú az anyja ócska fehérneműjét viselte, a nagylány léhetetlen rongyocskákból fabrikálta a ruhákat magának s a hugának. Az özvegynek volt egy tizenkétéves fazékkalapja s egy fekete özvegyi diszruhája. Azt néha kikefélté, fejébe tette a fazékkalapot s jegyet vett a színházba a kakasülőre, ahol Shakespeareet játszottak. Igen, Shakespeareet megnézte, de a gyermekei harisnyáit nem foldozta meg. Amikor este halálosan fáradtan hazatárolyogott, átölelte a langyos cserépkályhát, nem kérdezte, hogy ettek-e, takarítottatok-e, hanem elmerengett s néha levett a polcról egy-egy arany-szegélyű Csokonait vagy ritkabecsű, régi kiadású Vörösmartyt és olvasott.

— Szegény urammal mindig olvastuk ezeket! — mondta. A gyerekek nem feleltek semmit. A fiucska olvasott, a nagylány varrt, a kicsi felhúzta a lábait az álláig, átölelte őket s a levegőbe mosolygott.

Köröttük hasonló, szegény középosztálybeli erdélyiek százai buktak el s kerestek elhelyezkedést egy másik társadalmi rendben; tanárok fia lettek iparosok, papgyerekek napszámások s ismertem orvost, akinek a fia gyárimunkás lett.

Akadott olyan rokon, aki őket is arra nógatta, hogy szállítsák le középosztálybeli nivójukat, áldozzák fel a két kislányt, legyen belőlük varróné, kalapos, keresse-nek hamarosan, hogy legalább a fiút egyetemre tudják küldeni.

Az özvegy nem hallgatott a praktikusokra. Hagyta, hogy a gyerekei éljenek egyéni hajlamuk szerint. S az élet rendje magától alakuljon ki... Egy pillanatra sem adták fel szellemi igényeiket — a nagylány sütötte éjjélkor a hagymát, nappal tanított, varrt és saját erejéből elvégezte az egyetemet. Ma tanárné. A középső lány nem tanult meg sepregetni, becézte tovább sajátmagát, soha, semmi testi munkát el nem végzett, valami kiolthatatlan, magától értetődő úrsággal elvárta, hogy kiszolgálja néje. Mosolyogva fogadott el mindent tőle, ruhát, pénzt. Mivel akinek jár ez. Most egy orvos felesége, két gyermeke van és nagyon boldogok. Egy héten kétszer is fodrásznál van. Dáma lett...

S a kisfiú egyetemi magántanár... Nem ettek gyerekkorukban vitamint, nem volt cselédjük, rendetlen volt az egész házuk tája, vagy csak nem volt benne görcsös, kispolgári rend és fegyelem? Nem volt apa.

De volt valami — az osztályöntudatnak valami különös erős, élő szelleme, a kollégium légköre talán vagy az apa emlékei könyvei — valami, egy magatartás, ami külső, látható nevelés nélkül is megtartotta őket alkotó középosztálybelieknek.

IRODALMUNK ESEMÉNYE

A SZÍVÜGYEINK aranynyomású díszes kötésben bolti ára..... 15.— P fűzve ..... 10.— P
A »Magyar Nők Lapja« előfizetői részére kötve ..... 10.50 P
fűzve, művészi rajzú címlappal, postakölt-séggel együtt ..... 6.50 P

Papp Jenő: »SZÍVÜGYEINK« könyve nem hiányozhat a magyar családok könyvtárából

OLCSÓ KÖNYVEINK MÉG:

Papp Jenő: Krónikák könyve .. 3.20 P
Farkas István: Santa Maria című regénye..... 3.20 P
Fendrik Ferenc: Ha száműzik a szerelmet című regénye ..... 3.20 P
Az úriház ábécéje ..... 3.20 P
Szentpétery Ágnes Egyetlen kincsünk a gyermek ..... 3.20 P
Szentpétery Ágnes: Háztartási tanácsadó ..... 3.20 P

Rejtély az ikrek körül

Kármán Nóra és Margó

Az ikerszületések ritkasága az oka annak, — írja az egyik tudós magyar egyetemi tanár — hogy az ikerség olyan szoros kapcsolatba került a babonával. Az ókori

mithológia például isteni beavatkozásokat keresett az ikerszületésekben. A görögök főistene, Zeus, több földi kalandjának ikerszületés lett a következménye. Ismeretes, hogy Léda asszonyt Zeus hatyu képében ejtette meg. Léda két ikerfiút szült és mindkettőből egy-egy ikerpár kelt ki. Az egyikből Pollux és Heléna, a másikkól Castor és Clytemnaestra. Castor és Pollux (Polydaikos) a testvéri szeretet mintaképeül szerepel, az egyik szép csillagkép két fő csillaga is nevüket viseli...

Artemis (Diana) a vadászat szűz istennője és Phoebos (Apollo) a férfiszépség istene, Zeus és Leto ikergyermekai voltak. A rómaiak történetében szereplő Rómát

sportversenyek rendezésével propagálják, amelyeket külön, az iker-társadalom részére rendeznek. Azt tartják ugyanis, hogy az ikreknek, különösen a teljesen azonos ikerpároknak sok nehéz és megoldásra váró társadalmi problémájuk van, amelyek közül rendszerint a hazasság kérdése a legnehezebb.

Németországban az orvostudomány úttörő munkát végzett az ikerkutatásban. Az ikerkutatás első idejében úgy gyűj-

Kovács Lacika és Andráska

tötték a megfigyeléseket, hogy számon tartották az ikerpárokat és egymás után kikérdezték őket, továbbá orvosaitól és tanerőiktől érdeklődtek és végül nyilvános felhívásokat intéztek hozzájuk, hogy a feltett kérdésekre válaszoljanak. Frankfurtban az utóbbi ötven év alatt

született ikreket mind megvizsgálták ember-tani és orvosi szempontból. Kétezer ikerpár közül egyetlen olyan se volt, amelynek a vérsoportja ne egyezett volna. A négyes ikreknél mind a négynek hasonló volt a vérsoportja. Az ikerkutatás segítségével a különböző betegségek örökléséről folytatódását is kimutatták. Érdekes, hogy a rákot, amelyet öröklött betegségnek tartanak, az ikerpároknál csak 16 százalékban tudták mindkét testvérnél megállapítani, a golyvát ellenben 70 százalékban mindkét iker-testvér megkapta, illetve örökölte.

Magyarországon is értékes kiegészítő munkát végzett az orvostudomány az ikerkutatás terén. Darányi Gyula dr. orvos-tanár Esterházy-utcai tudományos intézetében 1934-ben öröklési és eugéniai osztályt létesített, ahol többszáz ikerpáron végeztek vizsgálatot. Ezek az iker-

Török Éva és Magdus

Vimiáti László Pál gyermekei

alapító Romulus és ikertestvére Remus, Mars isten és Rhea Sylvia királyleány gyermekei.

A fenti néhány kiragadott példa is arra vall, hogy az emberi képzetet az emberfelettség misztikus csodáját látta az ikerszületésben. Délnyugat-Afrikában házi szentségek, szobrok ikreket ábrázolnak, asszonyok iker-amuletteket viselnek sokféle babonával kapcsolatban.

A tudományos feljegyzések és hírlapi tudósítások nemcsak kettős, hanem többes ikrek születéséről is számot adnak. Az ember esetében a hetes szám a rekord, amelyről a németországi Hameln an der Weser-ben emelt emlékmű tanuskodik. Rómer Thiele felesége Breyers Anna 1600 január 9-én két fiút és öt leányt szült, akik azonban tizenegy napig éltek csupán. Jelenleg a kanadai ötös leány-ikrek a legnagyobb számú élő azonos ikrek. Hatos ikerről a feljegyzések csak öt esetben tesznek említést.

Orvostudományi megállapítások szerint átlag minden nyolcvanadik szülés eredményez ikreket és minden hatszáznegyvenedik hármastikreket.

A modern orvostudomány egyik legérdekesebb és legizgalmasabb ágának, az örökléskutatásnak fő pillére az ikerkutatás. Az ikerkutatást Észak-Amerikában, — az amerikai szellemre jellemző módon — kongresszusok, szépség- és

Fodor Pál főmérnök ikerfiacskáival, Erdélyben, a megszállás alatt, ilyen munkával tartotta el családját

Dr. Kiss Endre ikeriánykái

PANASZKODOM MAGAMNAK

A szem is elmondhatta volna, az asztalon átnyúló kéz, egy felcsillanó mosolyodban éhietett volna az egész.

Te nem is tudod, de én érzem s késő lesz hogyha megtudod, egy szóval többet kellett volna, egy szóval többet mondanod,

KELECSÉNYI KATALIN

kutatások abban különböztek a külföldiektől, hogy elsősorban az egészséges ikreket vizsgálták meg. A kiváló magyar orvostanár és munkatársai tudományos vizsgálataik eredményét *»Az ikrek testi és lelki tulajdonságai«* című könyvben foglalták össze. A könyvben foglalt tudományos megállapítások, amelyek az iker-problémára vetnek világosságot, oly nagy-szerűek és érdekesek, hogy nemcsak a szakértők, de a laikusok is nagy élvezettel lapozgathatnak benne.

Érdekes megállapítása ezeknek a tudományos kutatásoknak, hogy ikreket általában harmincon túli anyák szülnék és többnyire a sokgyermekes anyáknál fordulnak elő ikerszületések, amire igen jó bizonyíték mellékelte fényképünk. Ennél a napszámos családnál ugyanis nyolc gyermek van és ezek között három ikerpár. Közülük való Török Éva és Magdus. Ki hinné, hogy Évike és Magduska egyszerű napszámos szülők gyermeke. ahol a nyolc gyermek közül hat ikerpár. A képen látható *»elegancia«* azzal magyarázható, hogy egyik budapesti szanatórium jószívű gyermektelen ápolónője a két iker-leányka őrangyalul szegődött és lemondva minden szórakozásról Évikére és Magduskára költi a pénzét. Ezeket a csinos ruhákat sajátkezüleg varrja nekik.

GAAL OLGA

CLEMENTIS ERVIN: KALAND VELENCÉBEN

Ugy látszott, mintha sohase lenne vége a nyárnak. A levegő enyhe volt és sima-
tapintású; az ég majdnem mindig tisztán
mosolygott, csak néha éjjel suhant át egy-
egy esőfelhő a város fölött s ilyenkor
utána pár percig furcsa kis csőrömpölő
muzika visszhangzott a bádogesatornák
sótét odvaiból.

A *San Marco* előtt idegesen lépkedtek a
korácsosú galambok s nem akartak bele-
nyugodni a szűkreszabott kukoricaada-
gokba; a városi tanács azonban nem változ-
tatta meg véleményét, amely szerint tén-
leg kevesebb eledel jár a galamboknak,
mint nyáron. Ekkor már kevés külföldi
volt Velencében; néhány vörösképű magá-
nos angol lépegetett csak az utcákon —
nyilván a távoli állomáshelyükre induló
hajót várták — s egy-két szemüveges né-
met professor. Szőkehajú, hosszúra nőtt
svédekkel is láttam és néhány csontos ame-
rikáit, de mi volt ez a pár maradék kül-

fényezett faburkolata
valamikor néhai Er-
zsébet királynéknak
luxusjachtját, a Mi-
ramare-t díszítette.
Estére szétszóród-
tunk; volt, aki szál-
lodai szobájában va-
csorázott hideg son-
kát, hófehérre sült,
ropogós panetóné-
néval s rá veronai vöröset kortyolt.
A nagyevők az *Antico Panadà*-ban ta-
nyáztak s a *Trattoria Nouveban*, ahol
borjümáját süttőket velencei módra s *Te-
hér Coneglianót* adtak hozzá, vagy *Raboso
Rossó*.

De hiába voltunk idegenek, ismeretlenül
is összetartoztunk s barátságosan bólogat-
tunk egymás felé a fehér asztalok fölött.
Mégsoztuk s talán meg is szeretettük egy-
mast, Velence későőszi szerelmesei.

Csak egy valaki élt közöttünk, akiről
senki se tudta, honnét jött, meddig marad
s mi dolga van a novemberegi napfény
bágyadt aranyában ragyogó Velencében?
Pedig — azt hiszem — velem együtt sokan
próbáltak kutatni utána. De mindig csak
pillanatokra tűnt fel valahol, felhajtott
egy espressót, karesú lábával éppen be-
lépett egy könnyedén ingó gondolába, az
alkonyat félhomályában befordult egy öreg
ház sarkán, tédért hajtott a *Frari*-temp-
lomban *Tizian Pesaroi Madonnája* előtt s
már el is tűnt valamelyik ajtón. Hiába
kutatam lépései nyomát.

Ó volt a titok... Talán miatta késleked-
tem a hazautazással. Csak tudnám, ki-
csoda, csak egy szót szólhatnék hozzá né-
metül, olaszul, angolul, vagy franciául!
De sohases találtam alkalmat rá, hogy
közelébe férjekem. Ha gondolába lépett,
nem találtam másik gondolát, amellyel kö-
vethetem volna. Ha egy utcasarkon be-
fordult, hiába szaporáztam lépéseimet,
mire odaértem, mintha a föld nyelte volna
el.

Pedig szép volt, feltűnő és jólöltözött.
Mozdulatai, mélykék tekintete, fanyar par-
főnje, fekete laktáskája sokat kísértet-
tek álmaimban.

Egy délelőtt kint jártam a Lidón. Az
egész szigeten alig lézengett néhány em-
ber. A pókok kényelmesen hasaltak a
homokos vízfenéken. A langyos szél zörgő
plátánleveleket sodort végig a *Lungo-
Mare Malamocón*, a fürdőháztól egészen
az Excelsiorig. Őszi magány fogadott,
csendes és kristálytisza. A levelek szé-
dítő iramban forogtak a levegőben és
szinte megpendültek a csendben, amint
földet értek. Lepihentem az üres kabánák
előtt, az egyik itfelejített rozoga fekvő-
székre s farkasszemet néztem a szélesen
és nyugodtan elterpeszkedő tengerrel,
mely csak akkor sóhajtott halkán, ami-
kor egy-egy fehér hullámtaréj a parthoz

Venecia

simult. Vitorlások enyhítették a végtelen
egyhangúságát...

Aztán elindultam a hajóállomás felé.
Még nem jutottam távol az Excelsiortól,
éppen a motorcsónakok kikötőjéhez értem,
amikor megpillantottam a titokzatos asz-
szonyt, aki nyugtalánna tette nappalai-
mat és magánossá az éjszakáimat. Most
megszólított. — gondoltam — történiék
bármi, de véget kell vetnem ennek a bi-
zonytalanságnak. Még kell tudnom, ki-
csoda, miért néz rám néha olyan furcsa és
kifürkészhetetlen tekintettel!

De alig bukkant elő az idegen asszony,
máris egy jólöltözött, karesú, magas férfi
lépett a nyomába. Idegen férfi, nem kö-
zülünk, későőszi velenceimádók közül való.
Az együttes nem látszott se meghittnek,
se pedig barátságosnak. Mire a lépcsőket
kettesével átugrálva utánuk siettem, már
csak a kis hidaeska korlátjáról bámultam
tam az elzúgó motorcsónak után. De meg
láttam "liláskék szemét, belekapcsolódhat-
tam tekintetébe. Nem. Ezt a kérő, szen-
vedő, esengő tekintetet sohasesm fogom el-
felejteni.

*

A másnapi *Gazettinóban* rövid cikk szá-
molt be a velencei reudorség bravúros
nyomozómunkájáról, amellyel sikerült egy
nagyszabású kémkedést lelepleznie. A tit-
kos társaság vezetője már hónapok óta
ott élt Velencében s a hivatalosan szűk-
szavú jelentés csak annyit árult el, hogy
a társaság legveszedelmesebb tagját, egy
külföldi útlevelel utazó fiatal nőt, még
idejében sikerült ártalmatlanná tenni.

Késő éjszaka volt... Letettem az újsá-
got és égő szemmel, sajnó halántékkal,
szomjas füllel figyeltem a csendet. Aztán
az ablakhoz léptem és széttártam a be-
hajtott ablaktáblákat. A *Canale* üres
volt és libabőrös a belévergődő esőseppék-
től. Lámpa is alig világított a parton.
Csak a *Rialtonál* vislogott két nagyobb
láng s egy harmadik valahol messze, ta-
lán a *Ca d'Oronál*, halványlilás fénnel,
mint a titokzatos asszony szeme, akit
többé sohasesm láttunk.

Ki volt? Mi történt vele? Volt-e valami
köze az újsághírhez? Soha senki se tudta
meg. Eltűnt s nem tért vissza többé...

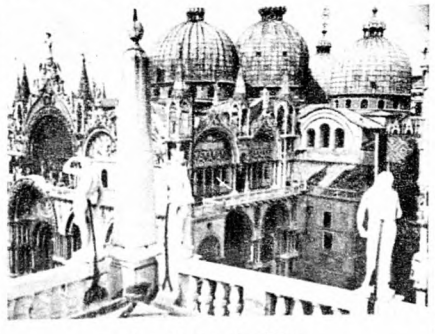
San Marco-tér

földi, a nyár tarka tömegéhez képest,
mely előzőnlötte a várost s nem hagyott
nyugtot képeknek, szobroknak, pincérek-
nek, vaporetóknak és galamboknak.

Látásból szinte valamennyien ismertük
egymást, ittmaradt idegenek. Reggel több-
nyire az *American Bar*-ban kavargattuk
a jószagú fekete kávét, délelben már meg-
oszlott a társaság, de a zöme a *L'Antica
Carbonera* híve maradt, amelynek smára

Canale Grande

San Marco Basilika

Marciana-könyvtár

Amit Liselotte akar...

IRTA: E. Petermann

— Fred, — szolt Liselotte immár ötvenéves, házaseletük két hónapja alatt — utoljára kérek, vágd le a bajuszodat!

Fred nyugodtan villára szúrta virslije utolsó darabkáját, aztán így válaszolt:

— Szó sincs róla.

— Fred, mikor megismertelek, nem volt bajuszod!

— Most van.

— De én utálok, Fred.

— Sajnálom, szívem. Azonban, ha közös életünk további folyamán is csak a bajuszomat fogod utálni, az nagyon megnyugtató lesz számomra.

Liselotte tizenkilencéves volt, Fred harminc.

— Te úgy beszélsz velem, mint egy gyerekkel — nyafogott Liselotte.

— Nem vágatom. Be kell látnod, hogy a breslauer posta jövendőbeli főmérnöke már csak a tekintély miatt se járhat bajusz nélkül.

— De mikor borzalmasan áll neked!

— Ezt csak te mondd. A többi nőnek háztározottan tetszik.

— Ki az a többi nő? Az a sok vénkisasszony a postán!

— Nem, drágám. Hanem csinos, fiatal nőknek.

— Úgy. Szóval te csinos, fiatal nőkkel beszélsz a hátam mögött!

— Bevallom, ismerek egypárat. De egyiknek sincs kifogása a bajuszom ellen. Tegnap is így kiáltott fel az egyik: Hellmuth úr, milyen előnyösen megváltozott!

— Ulvariasságból mondta. Előnytelenül változtál meg. El sem tudom képzelni, mi élvezet lehet abban, hogy valaki kis, sérteszerű szőrcsomót visel az orra alatt. Ha nekem lenne, beleőrülnék.

— Pedig nem is állna rosszul neked.

— Fred, te állandóan tréfálsz velem. Azt hiszed, hogy mert tíz évvel öregebb vagy nálam, kutyába se kell venned a kívánságaimat. Vedd tudomásul, hogyha nem vágod le...

— No, mi lesz, ha nem vágom le!

— Akkor én befestetem a hajam arany-szőkére!

— Hogy mondtad, drágám?

— Befestetem a hajam arany-szőkére. Esetleg veresre.

— Ah, — legyintett Fred — tudom, hogy csak fenyegetőzöl. Te így vagy szép, barnán és kreolbőrűen. Borzalmas lennél festett szőke hajjal.

— Nem lennék borzalmasabb, mint te a bajuszoddal.

— Szívem, fejezzük be ezt a buta beszélgetést. Holnap Frankfurtra kell utaznom.

— Fred, — hízelt Liselotte — vágasd le a bajuszodat. Az alatt a hét alatt, míg Frankfurtban leszel, levágathatod.

— Igazad van, drágám. Engem a posta vezérigazgatósága kizárólag azért küld Frankfurtra, hogy ott levágassam a bajuszomat.

— Megint tréfálsz! Nem veszel komolyan! Úgy bánsz velem, mint egy gyerekkel. Pedig asszony vagyok... És ha Isten segit!

Fred magához vonta feleségét.

— Kisbabánk lesz. Tudom, szívem. Épp ezért élvezet, hogy szeszélyesebb vagy a szokottnál. Nem is haragszom. A bajuszom

megmarad és a te szép barna hajad is...

Liselotte levele Fredhez:

... Jól vagyunk, mama és Hans és Kathrin csókoltatnak. A hosszú elmaradást és mindent elfelejtették, ha azt a meglepetést szeretnéd nekem, hogy — bajusz nélkül jönnél vissza. Választ várok: Liselotte.

Fred sürgönye:

„Szerdán déli 13.40-essel érkezem. Bajusszal. Fred.”

— Szükségem volna egy vadszőke parókára. Valami egészen lehetetlen színűre. Az ott a sarokban jó.

Nyílt az előszobaajtó és behallatszott Fred vidám hangja:

— Liselotte! Hol vagy, drága kis szívem? Mért nem vártál az állomásnál?

Liselotte kilépett az ebédőajtón. Mosolygva és arany-szőkén.

— Nem mehettem Fred. Bocsás meg. De egy kis örömet szerettem a részre.

Fred ránézett a feleségére, száját kitértette.

— Üristen! — nyögte. — Mit tettél magaddal? Hiszen te...

— Befesttettem a hajamat. Nem tehetsz szemrehányást. Megmondtam, ha nem vágatod le a bajuszodat haját festettek. A bajuszod — látom — megvan, sőt egész tekintélyesen megnőtt. Én pedig...

— Hallgass, drágám! Hallgass! Borzalmasan nézel ki, Liselotte. Nem bírlak meg csókolni!

— De miért? Én nem szúrok, mint a te bajuszod!

— Van fogalmad, milyen csunya vagy? A barna bőr s az a rémészínű szőke haj. Liselotte ravaszul mosolygott.

— Ha levágnád a bajuszodat... én esetleg visszafestetem a hajam.

— Mindent megígérek, csak ne lássam azt a szőke haját...

— Akkor nem látod.

Liselotte beszalad a fürdőszobába és két perc múlva barnán ugrott Fred nyakába.

— Há... hát csak parókád volt? Illik így megijeszteni öreg férjedet? Most aztán büntetésül Vilmos eszár-bajuszt növeszt magamnak...

Hat hónappal később.

— Fred, — szolt Liselotte immár ötszázadzor házaseletük tizenegy hónapja alatt — utoljára kérek, vágasd le a bajuszodat!

— Szó sincs róla!

— Fred, mikor megszerettelek, nem volt bajuszod!

— Tudom. Azt is tudom, hogy utálok. Hogy nem bírod. Hogy belehalsz...

— Igen, vedd tudomásul. Ha nem vágatod le, meghalok. Mikor a kisbaba jön. És a napokban jön.

Fred letette a villát.

— Nohát, ilyen butaságot életemben nem hallottam. Olyan vagy, mint egy hároméves gyerek. És neked lesz gyereked?

— Nem lesz. Mert mire megszületik, árva lesz. Belehalok a kisbaba születésébe, ha nem vágatod le a bajuszodat.

Fred hümmög és dühös.

— Micsoda ostobaság — morogja. — Hogy ő meghal, ha én...

Elkövetkezik a válságos pillanat. Liselotte beviszik a klinikára. Reggel van és éjszakára várják az új emberkét. Fred ideges, izgatott. Elintézi legfontosabb dolgait, aztán rohan a klinikára. Útközben megállítja a taxit egy borbélyzet előtt.

— Várjon itt meg! — ordítja izgatottan. Berohan az üzletbe, bevágja az ajtót a valósággal ráugrik az első üres székre.

— Gyorsan — libegi — vágja le a bajuszomat... Gyorsan, sietek!

Mire megérkezik a klinikára, a baba már megérkezett. Liselotte barna hajjal, boldogan, megszépülve néz az urára.

— Tudtam, drágám, hogy levágnád...

— Igen, Liselotte. Az ember tanult, úgy nevezett művelt ember és mégis legyőzi egy ilyen kiesi anyuka, mint te vagy. Egy pillanatig sem hittem, hogy valami bajod történhet, de a kedvéért...

— Kösönöm, Fred. Drága vagy. Nagyon szeretlek. És hidd el, igazán hidd el, hogyha nem teszed meg, akkor meghaltam volna...

— Dehogy haltál volna! Ne légy gyerek... Mikor itt van az első, a mi gyerekünk...

Egymásra néznek és visolyognak. És még a klinika ablakai is visszamosolyognak rájuk...

Németből fordította: Marton Lill

A főzeléktől, tejtől

húzódozó gyermek táplálása nagy gondot okoz a szülőnek. Adjon azonban gyermekének reggelire-uzsonnára 1—2 csésze Ovomaltine-t, hamarosan meggyőződik róla, hogy gyermeke milyen egészséges lesz, súlyban milyen szépen fog gyarapodni.

Az Ovomaltine jóízű, könnyen emészthető, erősítő tápszer, amely meghozza a gyermek étvágyát is. Friss tejből, tojásból, kakaóból és malátából készül. Könnyen emészthető és a gyermeki szervezetben minden szemcséje hússá-vérré válik.

Előzze meg a betegségeket és tegye gyermekének fejlődésben lévő szervezetét ellenállóvá azáltal, hogy Ovomaltine rendszeres használatával megedzi.

OVOMALTINE HATÁS
CSAK OVOMALTINE-TŐL VÁRHATÓ!

VÁROSI GYEREKEK TANYÁN

IRTA: Gyomay György

Jó világ jár a városi gyerekekre mostanában a tanyák szénszagú országában. A pesti Mikikék és Jockikák, akiket eddig aggodva vezettek szülei, vagy a nevelők kézenfogva a lépesőkön és az utcákon, akik az útkeresztződéseknél a rendőt, az autót, a villamosokat figyelték, hogy átmehetnek-e már a másik oldalra, most úgy csatangolnak a végtelen határ kukoricaerdői közt, mint a betyárbandák.

Korán reggel a méltóságos úr fia előveszi a malacostort, amit még az este eldugott a kukoricagőré alá. Rittyent vele egy hangosat. Fityül is valami különöset. Erre a szobákból, magtárból, kocsiszínból, istállóból kitűdül a gyerekhad. De úgy, mint a méhráj. Hozzák az ostorokat, fűbél, kukoricaszáróból faragott puskákat. És nekiindulnak a tarlónak. A búzakeresztek mellett tátott szájjal lesik az alvásra készülő nyulat. A kukorica szélén fátályórákig bámúlják a kis foglyokat. Aztán elindulnak rettenetes Tegyvereikkel vadászni. Bemennek az olmagas kukoricába. Rókat, farkast, őzet keresnek és nyomolnak négykézláb. És amikor találják egy madártalajt vagy egy tojáshéjat, olyan diadalordítással hozzák be, hogy felijed az összes tanya.

Mikor pedig megitták a tejuket, elindulnak egyéb szórakozások után. Vizet öntenek a kótlós edényébe, aki gyönyörűsírkeivel madzagra kötve kotyog a tanya végénél. A kacsák fürdőmedencéjébe tiszta vizet engednek a vályuból. Odamerészkednek a nyáriállásokhoz is. Círógatják a szopsborjúkat. És azért nyaggatják a tanyás feleséget, hogy mutassa meg nekik azt a golyót, aki a kisborjút hozta. A tanyásné erre kijelenti, hogy nem is golyó hozza a kisborjút, hanem a darumadar teszi a bika hátára, leginkább hajnali négy órakor. Aki téhát meg akarja látni, az keljen fel hajnalban, mert akkor száll el a kiserdő fölött az a darumadar, amelyik magasan repül és szépen szól.

A gyerekek kikerekedett szemmel hallgatják a magyarázatot. Elhatározzák, hogy holnap hajnalban kelnek. Azzal usgvi, elrohannak a kanász felé, aki most előbukkant malacsaival a tarló aranyszínben ragyogó sarkán. A kanász előveszi a zseből a szájharmónikát, amit tavaly talált a dülön. Fűjni kezdi. A gyerekek hallgatják. Meghallgatják a szakszerű magyarázatot arravatkozóláig is, hogy hát miképpen kell az emberfiának a tarlón mezteláb úgy járkálni, hogy az ne szúrja a talpát. Aztán, mikor meglátják, hogy a kocsis megy kifelé szénáért, úgy rugtatnak utána, mint a csikók. Beleakaszokodnak a saroglyába. Rimázkodnak János bácsinak, hogy vegye már fel őket. Mikor aztán a kocsis szájáról elhangzik az a boldogító szó, hogy: hóh, akkor egy pillanat alatt fent vannak a derékban, meg az üledeszékán. Az egyik elkéri a hajtószárat. A másik az ostort kapja marokra. A többiek pedig lehúzódnak a derékba, meg az oldalra. És úgy élvezik azt a gyönyörűséget, ahogy a kocsis a lelküket is majd kirázza a göröngyös dülön, hogy el nem cserélnek ezer autó puha kényelmével.

Hát még amikor János bácsi nadráglepélnél fogva egyenként fellököszi a társadalmat a rakott szénskocsi tetejére. Ennél nagyobb gyönyörűség aztán nincs ezen a keserves világon. A kocsis zöttyög, hintázik a rögröken. A gyerekek pedig a magasból szüresölnek a világ néznivalóit. S olyan diadalmenettel érnek be a tanyaiba, hogy a mamáknak érzek áll a haja az ijedségtől.

— Nem kell félni az asszonyságoknak. — nyugtatja meg János bácsi a kedélyeket.
— Ugy lesz ember a gyerekből, ha mindent megpróbál.

Mikor a kocsizásnak vége, valamelyik gyerek észreveszi, hogy hadonászik ám a kanász a két kezével, de nagyon, a tarló végén. A társaság erre ki-rohan, mintha ostorral zavarnák. A kanász pedig elrohög magát. Előhúzza az egyik szüres töklevét alól hat cső gyenge kukoricát, amit féltőri keresés után loppott a szomszéd földjéről. Elővesz néhány darab száraz marhatrágtyát is, amit erre az ünnepélyes alkalomra gyűjtött. Tűzet rak. A parázsba belefekteti a csöveket. Süti nagy műrtelemmel egy darabig. A gyerekek nyalukat csorgatva lesik. Aztán a kanász ledörzsöli a hamut zöld kukoricalevével a sárgára sült zsemlekről. Be is takerja őket mind, hogy abban hüljenek ki, nehogy az édességük elszálljon. Aztán, mikor a Telséges csemege készen van, ad mindenkinek egy fél csövet a markába. S a társaság neki fog az evésnek. A méltóságos Mikike úgy eszik, hogy a csutkát is majd lenyeli. Jockika pedig kijelenti, hogy ezután minden nap kijönnék ilyen lakomára, mert ez jobb a világ minden cukrász-sütőmenyénél és fagyaltjánál. A tanácsos úr fia aziránt érdeklődik, hol nő az ilyen enniváló kukorica. A felügyelő úr fia pedig már indul a rengetegnek, hogy lopjanak és süssenek ilyen finomságot az anyukáknak is.

Mikor a kiserdő mellé ér a disznósereg, a kanász a fán sötétlő szarkafészekről tart tudományos előadást a tudatlan városi növénydekeknek. S tiz cigarettáért hajlandónak mutatkozik arra, hogy a fészeket

mindenestől lehozza a magasból. A társaság, rövid gondolkodás után, bizonyos határidőre megígéri a tiz cigarettát. Erre a kanász nekirugaszokdik az akácfa felé. S nem telik bele két perc, úgy hozza lefelé a tollas, szálmás fészeket, mint egy kincset. A sereg álmélkodva bámúlja a csolát. És viszik befelé a tanyaiba nagy rohanással. Mutogatják a mamáknak, akik minden lelki összhang nélkül azt hajtják csak a csodára: ki volt az a betyár közületek, aki a fára mászott? Hadd törjük el rajta a seprőnyelet. A társaság erre nagy morgással kizűdül újra az útra. S most azt figyelni minden szem, hogy hord enni a Tának a bűdösbanka, ami ott lakik a vén akácfa odujában.

Délután Sobri Jóskát játszik a gyerekbanda. Ott hajkurásszák egymást az árokpartokon, a kukoricák szélén. Olyan ordítást csapnak ilyenkor, hogy elhallatszik a harmadik határig. Aztán a lányok ott hagyják a fiúkat. Beosonnak a tanya hűvösén társalgó, lyukas harisnyákat javítató hölgyek közé. S mikor a tyúkokra fordul a szó, mindháron azt akarják kiváltatni a gazda feleségéből: hogy lehet megtudni, mikor tojós a tyúk. A mamák tiltakoznak a kérdésnek már a föltevése ellen is. Térdelést helyeznek kilátásba a lányoknak, akik el nem tudják képzelni, miért lett egyszerre olyan zord a méltóságos asszony. S miért hathatózik a család-lakás ajtajában a János bácsi menyecske-lánya.

Francia, német megjegyzések hangzanak el ilyenkor a mamák szájából. A tanácsos úr felesége előhozatja a lányával a német könyvet. Kiküldi a szilvafa alá tanulni. Jockikának pedig a francia ígéssel kell szórakozni, míg a vihar el nem vonul a tanya fölött. Mikor aztán a gazda felesége elkiáltja magát, hogy miért nyüstöik már azokat a kislányokat azokkal a kor-lás könyvekkel a naccságak, akkor a sarkokba repül a két könyv. A két südőlfány pedig már fent is van az öreg kórtefa tetjén.

Igy megy a gyerekszórakozás a kinti világban, napról napra. Hangos a tanya a kibálástól mindig. Akkor lesz csak hirtelen ijeszto a csend, amikor a vargából kihallatszik a sziréna halászáró bögése. Akkor a gyerekek mind a magtárba kerülnek, a szalmára aludni. Ott suttogják egymás fülebe, hogy riadó van. S ott hallgatják a sziréna bögését mindaddig, míg el nem nyomja őket az álom. Mikor pedig, egy végtelenség után, felhangzik a távolból a megváltást jelző üvöltés, a méltóságos Mikikeje úgy bögre vizet zúdít az alvó társadalomra.

— Keljetek fel, gyerekek, elmúlt a légi-veszély, — kiáltja boldogan.

Mire a pesti és városi társaság, mint valami betyárbanda, egertervő ordítással rohan neki a zöldelő határnak, hogy tovább játsszanak Sobri Jóskát, a dülőárok kék virággal telezort partján.

Este, amikor kormosodni kezd a világ, a papák, mamák lábánál ülnek a gyerekek. Hallgatják a felnőttek szólásait nagyálmosan. Akkor ütök fel álmélkodva a fejüket, amikor a tanya gazdája azt a közmondást fejtegeti a méltóságos asszonynak, hogy: nyári kutya, téli menyasszony, egy se jó.

A méltóságos asszony úgy kacag, ahogy talán még életében nem kacagott. Eldülnek a nevetéstől az asszonyok, emberek is mind. Csak a gyerekek csodálkoznak, miért mondja a méltóságos asszony a gazdának, hogy, hej, nagy betyár kend. Pedig az csak annyit mondott:

— A régi öregek hangoztatták mindig, hogy a nyári kutya, téli menyasszony egy se jó. Meg is magyarázom, hogy miért.

De mire a magyarázat suttogva elhangzik s a nagy nevetés elesedesedik, a gyerekek már úgy alszanak, mint a tej. Kukoricacsütésről álmodnak. S nem hallják, hogy a sötétben a halál gépei húznak el a szundikáló tanya fölött.

ÁBRÁNDKÉP

REGÉNY • Írta: Baróti Géza

(10. folytatás)

A harmatos reggeli órák a tábor kerítésénél végezhettek. Az erdő meghitt katonáit lármá borította. A katonák csomagolták a tábori konyhát, a tisztibarokk berendezését. Képekterek, cigarettadobozok és írókészletek heverték összetörve a barokk végében. Liszkay Kari egy legénnyel a mákföldet aratta. A lobogó nyár elszunnyadt itt az erdő szélén és nyoma sem volt annak a forró lángolásnak, amit a fellegvár körül és a szigetén csapott. A tiszték mogorvák voltak, az asszonyokon kiütközött az első utazás fáradtsága most, amikor a másodikra, a hazatérésre készülődtek.

Az édesanyja a lugasban csomagolt s az apja nehézkösen bicegett a nyomában. Egész testtel rádólt a botra, az arca tele volt fájdalommal.

— Segíts te is, fiam — mondta — és vedd le azt a maskarát!

— Szeretném hazavinni!

— A fenének. Éppen elég csomagotok lesz így is. Még aztán, — elfordult — aligha lesz rá szükséged ezután!

— Miért? Mi történt?

Az apja nem felelt azonnal. Egy sebesült hadnagy ment el a lugas mellett és meghallotta a kérdést.

— Megmozdult a front, pajtas. Közeledik az offenzíva és a táborot feloszlatták. Huszonnégy óra alatt ki kell üríteni!

Adám úgy ült le a lugas gereundájára, mint egy nyomorék. Csak egy nap mult el azóta és mindenek vége van. Majnem el sírta magát. Péter jött vissza a trezinával és leugrott előttük.

— Kapitány úr, — mondta bizalmasan — jó lenne iparkodni. Úgy hírlík, hogy délre itt lesz az utolsó vonat. Aztán nem jön több.

— Elárjuk, Péter. Hát veled mi lesz? Péter megvakarta a fejét.

— Gondolom, elkísérhetném a nagyságos asszonyt, meg az ifiurat, amíg lehet. A gazdám mondta, hogy ő visszamegy a frontra s nem lesz rám szüksége. Mert hogy ő a fronton egyedül akar lenni. Legfeljebb választ valakit a századából.

— Majd megkérdem a kapitány uradat.

— Igenis. Pakkolni visszajövök.

Elhajtott a trezinával a tábor vége felé. A színpadot is lebontották s a díszletek a kuglipályán heverték.

Másfél óra múlva elindultak a trezinával. A kocsikon tornyosult a sok holmi s közéékelve csüggéd asszonyok utaztak. A tiszték a lassú kocsik mellett poroszkáltak. Adám az apjával ment, aki félkézzel a trezinára támaszkodott és kínosan húzta a lábát. Liszkay Kari megállt a féleretlen learatott mákföld mellett és káromkodott.

A teremtését, legalább ez érettné volna be.

A nyár megrekedt az erdőben. Adám út közben visszasandított. Azt várta, hogy hirtelen a kanyarból kilovagol Wlasza s kötőféken hozza Helket. Várta, hogy hang esendüljön a fák alól és Helén fusson arra kitarat karokkal.

Sainos, nem így történt. A lovak homokfelhőt vertek fel a tőltesen. Közeledett olajszagával a stójanovi állomás.

— Vonatunk még nincsen — mondta Péter és leszedte a holmit. A családok szét szóródtak a sínek mellett és arra gondoltak, hogy kivel kell megosztani a szükséges helyet.

— Aztán vigyázzatok az úton — simította meg Adám fejét az apja. — Melegebben kéne öltöznöd!

Adám már levetette a lovaglónadrágot és a zubbonyt. Nem viselte a pirosbőrű eszimat sem. Gyűrött hosszúnadrágjában, fűzőscipőben és galléros ingben kényelmetlenül érezte magát. A nyitott ing hiányzott, amelyen szabadon vágott be a levegő.

— Megteszi ez is. Idejövet elég volt, elég lesz most is.

— Nem egészen. Majd a hegyekben érezni fogod.

— Jövet Uzsoknál befagyott az ablak. Dévával még nyáron indultunk.

— Most már ott is ősz lesz. Mire hazatértek s amire én...

Legyintett és tovább ment a ropogó sálakon. Péter a csomagok mellett ült a földön és Tígyet.

— Jön a vonat, búcsúzzunk!

Az édesanyja megtörölte a szemét.

— Magával mi lesz, Pista?

— Majd eldől. Most hátravisznek bennünket, aztán jön újra a front. Majd egyszer hazatérnek én is. Mindenesetre megpróbálom hazajutni. Azt szeretném, ha elmennének Dévával.

— Miért?

— Rosszak a hírek. Sehuster irt Petrozsényből.

— Mégis, ott kellene maradni!

— Nem tudom, mit tanácsoljak. De az antánt dolgozik. Szeretnék hazamenni, hogy körülnézzek. Maga mindenesetre vigyázzon. Akármilyen történik, menjenek el. Inkább minden maradjon ott, de maguk menjenek el. Ha minden elvész, akkor is előlről kezdhették, de maguk legyenek biztonságban.

— Hová mehetnének?
— Dunántúlra. A z édesapjához. Tegyenek pénzzé mindent és menjenek ki az első rossz hírre. Erdélyben most nem lehet szarmítani semmire.

A tétova mondatok között baljós sejtés húzódtott meg. Adám most rettent meg igazán. Mi lesz, ha valóban el kell hagyni Dévát, Erdélyt? Mi lesz, ha a város „háborús békéjét” még egyszer feldőlnek, mint akkor, amikor először tört be az ellenség és a katonaság ágyúval verte szét őket a csángótelep mögött? Dunántúlra kell menni? Menekülni?...

Az utolsó vonat, amely északról jött, befutott az állomásra. Péter elhelyezte őket s az anyja fáradtan dőlt hátra egy tenyérnyi helyen. Az ablakhoz furakodott és pillantása még egyszer találkozott az apjával. Ott állt a sínek között, botjaira támaszkodva, fehér haja kilátszott az ellenzós tisztisapka alól. Amikor felemelte a kezét, hogy tisztelgessen, fájdalmas fintor szaladt át az arcán. Es ebben a pillanatban megeredt az eső.
(Folytatjuk)

ELIDA
PUDER,
IDEAL NAPPALI CREME

A várában...

RABKENYEREN

Irta: Kotzig Károly

(6. folytatás)

Kilenc után az őr beküldte az udvarról, hogy elég legyen már az éneklésből. Erre mindnyájan főzni kezdtünk képzeletben. Alvásra ilyen korán senkinek se volt még kedve. Az arab a szomszéd cellában elmagyarázta, hogyan készítik a kuszkusz nevű arab ételt. Friedmann kapitány szerint a csokoládés krumplipüré a legjobb étel a világon. En magamban arról ábrándoztam, hogy ha innen egyszer kikerülök, olajban fogok kisütni sós heringeket. Azután sorra kerültek Páris, Toulouse, Marseille, Nizza legjobb éttermei és azok különleges ételei. Szinte hallani leheteti, hogyan nyelik az éhes gyomrok az említett ételeket.

Ekkor jelent meg a patkány a cellám ajtajának rácsa mögött. Nem is egy, hanem kettő. Előbb végigszimattolt a rácsot, elejétől a végéig, azután felgaskodtak és benéztek. Majd látva, hogy nincsen veszély, beugrottak. Elöl jött a mamapatkány, utána tisztas távolságra a papapatkány. A mamapatkány piszkosabb, soványabb, ingerlékeny, ideges, marakodó, a papapatkány jól fejlett, megfontolt, szép nyugodt példány. Ha csak egy centivel is közelebb jött, mint amekkora távolság kettejük közt ki volt mérve, a mamapatkány már ingerülten feléje kapott és a fogait vicorgatta. A papapatkány mindent nyugodtan tűrte és az előirt távolságából követte a mamapatkányt. A mamapatkány előbb körülszagolgatta a vedret, azután ott nem találva semmiféle, őt különösebben érdeklő illatokat, a cipőimet szagolgatta. Az én cipőim után szomszédomat, a Fritz Köber cipőit vette sorra. Fritz ekkor már mélyen aludt. Bizonyára az elszázi choucrout-garnie-ről álmodhatott, mert nagyokat nyelt álmában. A cipők után a mamapatkány a szalmazsák szélé mentén közeledett a fejemhez. Közben megmondhatta a dolgot, mert a térdeim környékén egyszerre irányt váltott és Fritz fejéhez közeledett. A papapatkány mindenütt nyomon követte a mamapatkányt. Ő is végigszagolgatta a vedret minden oldaláról, szemügyre vette cipőimet és utána Fritz cipőit, majd a mamapatkány nyomában jött ő is felfelé a szalmazsák szélé mentén. A közepe táján ő is irányt váltott és Fritz feje felé közeledett. Még soha ilyen közelből nem láttam élő patkányt, ott lábatlankodott előttem mind a kettő, alig arasznyira az orrom előtt. A farkuk szörtesen csuvasz, szinte már vöröseslila árnyalatokban játszó. Mest mindketten Fritz hajzatát szagolgták. Onnan átváltottak a fejem mögé. Nem akartam megmozdulni, nehogy elriasszam az érdekes látványt, így nem láthattam, mit csinálnak, csak vártam, hol fogom majd érezni őket? Amikor a hajamat szagolgták, az egészen kellemes, jóleső volt. A füleim körül azonban már nehezebb volt mozdulatlanul kiállni a csiklandást, de mégis kiálltam. Azután sokáig nem láthattam, mit csinálnak, merre járnak, míg egyszerre csak fent a polc felől hallok neszt, ahol a kenyér-

maradékainkat tartjuk holnap délelőttre. Odanézek, hát a mamapatkány már javában tevékenykedik a törülközőkendőbe csavart kenyér körül, míg a papapatkány csak most mázlik utána lomhán, lassan, felfelé, a cella falát képező természetes sziklafalon.

— Fritz!... — lököm meg lassan a szomszédomat.

— Mi az? — kérdezi, álmából felriadva.

— A patkányok keresik a kenyeredet! Mint a nyíl, ugrott talpra lakótársam és csapkodott kezeivel a polc felé, azok meg ott, még a kilőtt nyílnál is gyorsabban, széles ívből röpültek le egyetlen szökéssel előbb a szalmazsákra, onnan pedig egy második ugrással az ajtón át a folyosóra. Menekülés közben a mamapatkány bizony most már nem törődött, hogy a papapatkány közelebb került-e hozzá, mint amekkora távolság engedve volt a részére.

Sokáig hanyattfekve bámulom a cella rácsát. Egyszer majd elmúlik remélhetőleg ez a rossz is, miért kell hát akkor ezt a rossz sorsot is végigélnem? Kinek tartozom én ezzel?

— Kotzig!... — hallom most Terra-vechia hangját Villers gróf cellájából.

— Mi az?

— Van még kenyered?

— A felét eltettem délelőttre!

— Adnék érte cigarettát.

— Mennyit?

— Két és felet.

— Ötért odaadom.

— Ötért egy egész kenyeret kapok.

— Kitalál?

— A szomszédomtól.

— Akkor hát kérj tőle!

— Már nincsen neki. Mind megette!

— Gondolkozz rajta!

Az egyetlen cigarettámat elszívtam még ebéd után. Vacsora után már csak két cigarettavégéből jutott egy sovány cigarettá, de annak utolsó harmadát is elkényőrgögte a szám-ból a szomszédom. Bizony, nagyon jól esnek most egy egész cigarettá. És holnapra se lenne gondom. A katonák itt a börtönben is megkapják tíznaponként a maguk negyven cigarettáját és azt elcserelik kenyérért, ebédért, vagy vacsoráért. A kiosztás

napján tíz cigarettát is adnak az ember egy napi kenyéradagjáért, de azután, ahogy a cigarettakészletek lassan fogy-nak, a dohány ázsziója emelkedik. A hetedik-nyolcadik napon már öt cigiért is odaadnak egy kenyeret. Ilyenkor estefelé azonban többnyire senkinek sincs már kenyere, ma különösen nincs, mert csak három szelet hideg ecklát kaptunk vacsorára minden nélkül. Ilyenkor, akinek van még kenyere, annyi cigarettát kérhet érte, amennyit akar. Barátom bizonyára hasonlóan gondolkozott, mert tíz perc se mullott el előbbi beszélgetésünk óta, már fent kapaszzkodott cellája ajtajának rácszatán.

Úgy tettem, mintha nem hallanám.

— Kotzig!

— Mi az?

— Itt az öt cigarettá!

En is felkapaszkodtam a rácsra és áadtam a fél kenyeret. A huszonegyéves ember, ha éhes, akkor nagyon éhes. Az én koromban az ember már jobban bírja az éhséget, mint a dohánynevelküliséget.

A falon át benéztem Janot Ferrer cellájába.

— Janot!

— Mi az?

— Nesze, egy fél cigarettá!

Elkapta a levegőben.

— Tűz kellene?

— Az, ha adnád.

Szalmazsákjának szalmája közül előkereste saját maga készítettékét, tüzet csiholt, az égő cigarettáról azután rágyújtottam az enyémre.

— Eg valaki?... — kérdezi Boudzonkay a legtávolabbi cellából.

— Mi, itt hátul!

— Küldök egy cigarettát, gyujtsátok meg!

(Folytatjuk)

Művelők

Saksa Kató vidéki körútján hangversenyt rendezett a bombakárosultak javára

Flontás Icu és Fatos Balázs jegyesek

szág egyik hadapródiskolájának növendékei megkoszorúzták

AZ ORSZÁCOS MARYAR SAJTOKAMARA

által fenntartott sajtóiskolai tanfolyamot ebben az évben a kultuszminiszter és a főváros is 15.000—15.000 pengővel támogatja, ezzel fejezve ki elismerését az ifjú újságíró-növendékekkel szemben

SZÉKELYFÖLDI ÉS FELVIDÉKI ÖSZTÖN DÍJBAN

részesítette a vallás- és közoktatásügyi miniszter. Janosok Antal, Illes Arpad, Nemeth László, Endredy György, Lengyel Tibor, Kapussy György, Csallóközi Parkas Lőrinc, Bodnár Bertalan, Gál Dezső, Péntek András, Cz. Hikiády Erzsébet és Miklós Gábor festőművészeket

A BALATONI X. JU BILARIS LEVENTE SPORHETET

szeptember 6—10.ig rendezik meg. A Sporthet műsorán sok ezer levente sportoló, leventeismények szerepelnek. A Sporthet legérdekesebb eseményei Siófokon, Balatonfüreden, Balatonföldváron, Balatonbuzsiáron lesznek, de szentkirályi mind egy Balaton-menti közegben is rendeznek versenyeket és művészi műsoros előadásokat

HIMEN HÍREK.

Galy Gabriella és dr. Barta József m. kir. p. ü. fogalmazó örök hűséget esküdött az egyi fozkeszegyházban. — Kászka hazai Erzsébet m. tisz. cisz-lono és Varga Lajos m. kir. pü. szemlesz

Novák Honka és Eva, a polgyversenyűzők bajnokai

Fényes Ábel és Kiss Mária taládkozás

Pacsán házasságot kötött — Barsváry Ivia és Szamrak Karoly Levan házasságot kötött.

ÚJ KISMACYAROK.

Zengővári György tisz-örmester és neje Tezdi Márta Katalinnak, Debrecenben, Katalin Márta kislányuk születete. — Honfi József máv. stázi és neje Anzho Mariának Székesfehérvár, Zsuzsanna Márta Rózsa kislányuk születete. Kereszt-szülok dr. Simon József és neje Francz Rózsa, Komáromszentpéter. — Hetenyi József és felesége Kozma Annának, Miskolc, Pámi Janosi és Kati gyermekeik mellé Márta Margit kislányuk születete. Kereszt-szülok Stokker János máv. intező és felesége Hajnal Erzsébet

IN MEMORIAM.

Czirák Nagy Kalmánné, lapunk hűséges előtözeje, Úsepelen bombatámasadás áldozata lett.

MARTON JÓZSEFNE

lett a Nemzeti Színház igazgatótanács titkára.

Ott Erzsébet és Nemcsény Ferenc

A Nemzeti Színház új igazgatója és a színház tagjai a társulati ülésen

Bostás Irén és Stolle László

Antonyák Eva és Gyikó Gyula

Nagy Mária és Kovács Mihály jegyesek

Egymagában
vagy
kevés tejjel
keverve kitinő

Franck
cikóriakávé

HÁZTARTÁS

GALAMBLEVES. A galambot kettévágjuk, kevés zsíron pároljuk. Ha puhulni kezd, 1 liter hideg vizet ráöntünk. Rántást készítnék zöldségrezzsellemmel és a megfőtt húshoz öntjük, 1 deci tejfelt 1 kávéskanál mustárral elhabarunk és a forró leveshez öntjük.

GOMBÁS ROSTÉLYOS. Marhahús szeleteket kiverünk, beszóznak, zsírt forrosítunk és a szeleteket mindkét oldalán hirtelen kisütjük. 2 deci vizet ráöntünk, majd 1 fej hagymát apróra vágva, kávéskanálnyi paprikával meghintjük, gombát szeletekre vágva hozzáadunk, kevés foketeborssal ízesítjük. Fedő alatt puhára pároljuk. Ha a leve elfőtt, 2-3 deci tejfelt öntünk rá, öszekeverjük és tálaljuk.

SZALONNÁSTEKERCS. Bármilyen húsból szeleteket vágunk, kiverjük, beszózzuk, 3 zsemlyét áztatunk vízben, ha puha, kinyomjuk, 5 deka füstölt szalonnát apró kockákra vágunk, 2 kemény tojást finomra aprítunk, kevés zöldségrezzselmet, 1 nyers tojást, sót, borsot adunk hozzá. Az egészet jól összekeverjük és a hússzeletekre kenjük, összegöngyöljük, pamuttal átkötjük. Zsírt forrosítunk, a tekeréseket belerakjuk, kevés zsír hozzáadásával puhára pároljuk.

GOMBA TEJFELESEN. Szegfűgombát megmosunk, apróra szeljük. Egy fej vöröshagymát apróra vágunk és a gombával együtt sóval meghintjük, fedő alatt gya kori kavarással addig pároljuk, míg a leve elsült. Egy csapott kanál liszttel meghintjük és 2 deci tejfelt öntünk rá.

TEJFELES KOCKA. Rendes gyúrt tésztát vékonyra kinyújtunk, kockára vágjuk, sós vízben kifőzzük. Míg a tésztáról lecsurog a ráhintett hidegvíz, kis tálban 1-2 deci tejfelt, 1 tojás sárgáját s megfelelő mennyiségű porcukrot jól összekeverünk, hozzáadjuk a tojásfehérjéből vert habot, megfelelő nagyságú lábost vajjal jól kikenve, a tésztát a keverékkel óvatosan összekeverve, beleöntjük, tetejére apró vaj- vagy margarindarabkákat rakunk s arany-sárgára sütjük. Abban az edényben tálaljuk, amelyben sütöttük. Adagoláskor minden tányér tésztát megszórunk vaníliás cukorral.

MÉZES SÜTEMENY. 75 deka lisztet és 3 egész tojást belekeverünk a már előbb elkevert 3 kanál cukor és ½ kiló melegített mézbe. Adunk bele 1 kávéskanál szóda-bikarbónát, finomra törött fahéjat. Kis-kanállal apró halmoecskákat rakunk a zsíros tepsibe, tetejére negyed diót rakunk és forró sütőben világosra sütjük. Sütés előtt lehet próbát csinálni s ha esetleg nagyon szíjjelfolyik, még lisztet adunk bele. Soká eláll és kiadós.

PÁRNACSÜCSKE RÉTESTESZTÁBOL. Rétestésztát készítnék ¾ liter lisztből, 2 rétest készítnék belőle, zsírral megkenjük, ha kissé szikkadt, összehajtogatjuk, hogy

Harisnya nélkül járhat,

mert szőrnővést, — mely a férfiakra kiábrándítólag hat — a »NIPPON« japán szőrcelenítő percek alatt elfűtet. Ioa K. urnó írja nekünk: »Mai napig nem mertem strandra járni, sem harisnya nélkül az utcán mutatkozni, annyira feszélyezett a szőrnővés karomra és lábamon. Minden reményem elveszett, mikor barátom felhívta figyelmemet az önök szőrcelenítőjére. Ezen páratlan szer néhány perc alatt eltüntette a csúf szőrnővéseimet és utána testem sima és üdëve vált.« **Hatásáért felelősséget vállalunk.** Eredménytelenség esetén a pénzt visszatérítjük. **Szétküldés díszkért.** Ára: 6.10 P. két tégely ára: 9.30 P. Teljes kúra (három tégely): 14.90 P. Megrendeléseket azonnal teljesít: »VALÉRIA« vegyipar, Budapest, Szondy-utca 22/L. N. 306.

legalább 8-10 réteg legyen egymáson, akkor nagyobb kockákat vágunk belőle és a kockának felerészét beszórjuk apróra vágott cukros barackmaggal. A kockák szélét tojásfehérjével bekenjük és az üres kockákat a mandulára ráborítjuk és a szélén összenyomkodjuk, hogy széjjel ne váljanak. Zsírral szép pirosra sütjük.

MÉZESKALÁCS. Két egész tojást 5 deka cukorral habosra kavарunk. 2 deci langyos mézet folytonos keveréssel hozzáadunk, úgyszintén kevés fahéjat, szegfűszeget, 1 kávéskanál szóda-bikarbónát és végül 25 deka barna lisztet. Kikent, lisztezett, keskeny tepsiben sütjük.

É T R E N D

SEPTEMBER 1-TŐL 10-IG

1. **PÉNTEK.** Ebéd: halikraleves, szilvászombóc, főtt kukorica. **Vacsora:** gombáslecsó, burgonyakörítés, gyümölcs.

2. **SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, rakott

kel **Vacsora:** körített liptói, zöldpaprika, gyümölcs.

3. **VASARNAP.** Ebéd: karfiolleves, szalonnás-tekeres, főkőfélek, almáslepény. **Vacsora:** pirított dara, gyümölcsmártással, főtt kukorica.

4. **HÉTFŐ.** Ebéd: zöldbableves, káposztás-palacsinta. **Vacsora:** burgonyapaprikás kolbászszelet, uborkasaláta

5. **KEDD.** Ebéd: cellerleves, paraj, bundáskenyér. **Vacsora:** vajaskenyér, zöldpaprika, dinnye.

6. **SZERDA.** Ebéd: burgonyaleves, töltött paprika. **Vacsora:** lángos, gyümölcs.

7. **CSTÖRTÖK.** Ebéd: gombaleves, zöldbabfőzelék. **Vacsora:** rakottburgonya, kovászos uborka, gyümölcs.

8. **PÉNTEK.** Ebéd: kalarábéleves, zsemlyegombóc szilvászetteltel. **Vacsora:** tejszelet, tarhonyakörítés, paprikasaláta, gyümölcs.

9. **SZOMBAT.** Ebéd: almaleves, burgonyakroket, uborkasaláta, főttkukorica. **Vacsora:** savanyútdó, zsemlyegombóc, gyümölcs.

10. **VASARNAP.** Ebéd: zöldségleves, gombás rostélyos (lásd rec.), makaróni körítés, kovászos uborka, rétes. **Vacsora:** kirántott főzelékszelet, uborkasaláta, dinnye.

Az ODOL megőrzi fogai épségét.

Elegáns őszi kosztüm szürke gyapjúszövetből, egysoros gombolással, hátul félövel. KLARA DIVATHÁZ modellje, IV., Bécsi-u. 7.

DIVAT

Sötétszürke szövetből kék őszi kabát fekete szőrmediszjítással, széles fekete antilopövvel

KISPAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Egységben az erő

Irtó
L. ADY MÁRIA

I.

Péter bácsi — a kis vizimalom deresfejú molnára, egy hársfavirágillatú nyári alkonyaton, szomorúan üldögélt a malomcskája előtti kis padon, Csünd és békeség vette körül.

Tüskök cirpélése, békák egyhangú brekegése mellett, az elfáradt föld pihenni készült. Gonddal és szeretettel épített apró fészkek alján, a madáranyák megágyaztak fiókáiknak.

Jószívú, öreg tölgyek elsárgult leveleiből puha fekvőhelyet készítettek a nyulacskáknak és özikének: s édesillatú, nagykelvű virágok a rovarok egész légióját fogadták be éjjeli szállásra...

Csak Péter bácsi várta nyitott szemmel az éjszakát. Tőle tartotta csak távol az álom szivárványszínű pillangóját a gondok gonosz manója. Egy hónapja már, hogy nem járt a malom. Az erőtadó fellegek más tájakon kószáltak s hasztalan állott a kis hegyipatak útjába a malom közelében épült magas és széles gát; hasztalan duzzasztotta fel a szárazságtól elapadt vizét; nem volt annak annyi ereje, hogy megbirkózzék a nagy, lomha malomkerékkel.

A falubeli gazdák — akik mindig Péter bácsihoz hordták őrlésre szánt gabonájukat — ki s ógora, ki komája volt a molnárnak) egy-két hétig vártak, de, hogy a kis patak vize nem akart megdagadni: kénytelen-kelletlen a szőmalomba mentek őrléni.

A raktár lassan kiürült s a garat — mint öreg emberek szája — sötét és üresen ásított.

— Istenem, Istenem, mi lesz velünk? — sóhajtott szegény Péter bácsi és segítségkérően nézett fel az Égre, melynek sötét kárpitján szorgos angyalkezek már gyujtogatták az apró csillagmécseket.

— Mivel táplálom gyermekeimet, miből szerzek ruháskát testükre, jábbellát a lábukra s hogyan iratom be Őt — ahogy terveztem — a városi iskolába?...

A lengelépésű, susogószavú Szellő tündérke ott settenkedett Péter bácsi körül.

Meghallotta a keserves fohászokást s mert jó szíve volt, nagyon megsajnálta a szegény reményvesztett molnárt. Könnycsöpögő ujjával végigörögtatta verejtékes homlokát, aztán gondolt egyet: szárnyaira kapta a panaszos szavakat s elszárguldozt

velük messze... más vidékre... Szállott... szállott Szellő tündérke a Péter bácsi sóhajával erdőkön, mezőkön át, vadvirágos rónaságok, zöldelő dombok és érett epertől pirosuló völgyek felett, míg egyszer csak megérkezett a kék hegyek lábához, oda, ahol a sebesvíz, malomkerekeket hajtó patakocskák születnek.

Hejh! kicsoda csobogás-csevegés volt ott! Szellő tündérke alig tudott szóhoz jutni. Am — egy percnyi szünetet kihasználva — mégis csak elusogta mondókáját:

— Csendesedjétek egy szemvilanásig, ne figyeltetek és játékozozatok, mert igen-igen szomorú hírt hozok én nektek!

— Ugyan mi légyen az a rossz hír? — figyeltek fel a patakocskák s habestülk vége végig boorzongott az ijeztéségtől.

— Hát bizony az az hogy testvéreitek: Kőröske nagyon nagy beteg. Verszegénységben, akarom mondani: víz-szegénységben szenved. Már alig-alig vészorog medrében s nincs annyi ereje, hogy elindítsa a Péter bácsi malomának kerekét. Emiatt aztán a Péter bácsi két kis gyermekre: a bogárszemű Petike s a mézszínűhajú Marika nem ehetnek kenyeret, nem lesz ruháskájuk, cipőcskéjük és nem iratkozhatnak be a városi iskolába. (Folytatjuk.)

Örv, Báber Ferencné unokái: Vilmos, Verács és Molnár Valika Nyirlugos

Kurucz Pityu, Evi, Erzsike és Valika Esztergom

Jakus Sándorné és Zsolt fiacskája, Tata

Marika

Molnár Máténé unokája Kecskemét

Cicafogat

Irtó:

GUTAY ANGYALKA
kismunkatársunk
(Gutorföle)

Egyszer Cica kisasszony Azt gondolta magában, Hogy nem jár gyaolj Egerészni a házba.

Négy kavics a kereke, Egy doboz a feneke, Két kis egér előtte, Készen van a szekérke.

Elől a cicakocsis, Benne ül a »Cindri« is, Virágból a gyepelője, Párnázott az ülése.

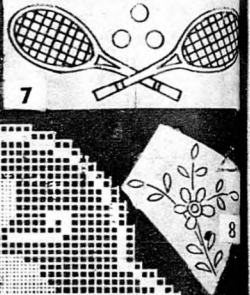
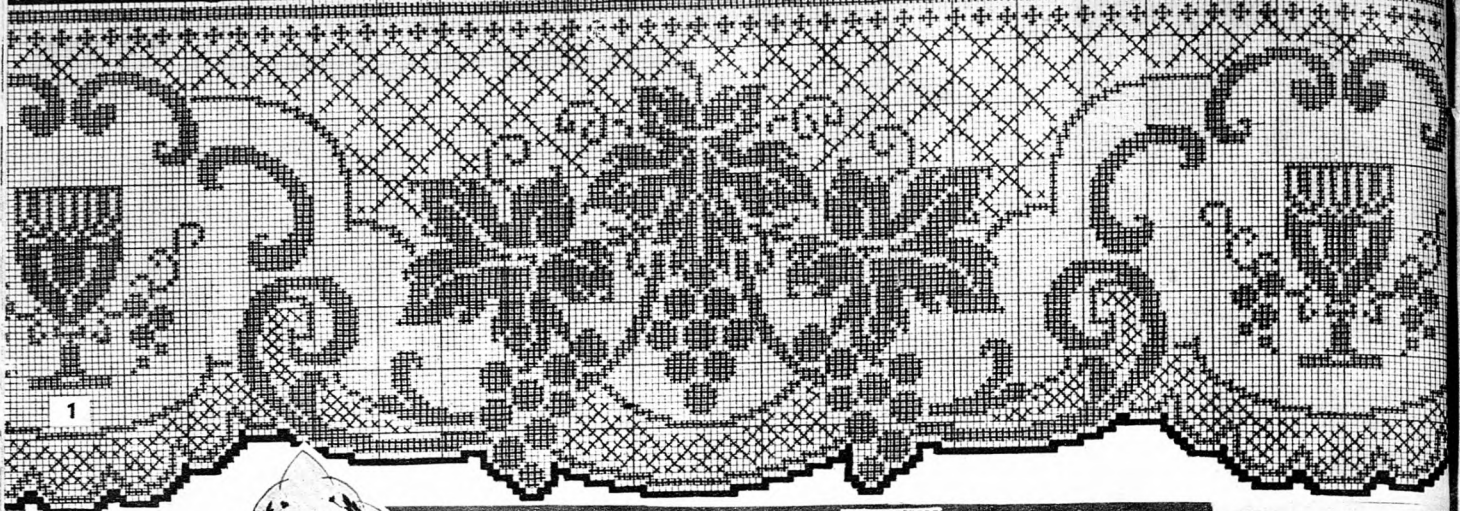
Büszke a kis cicuska, Mert övé a hintőcska, Vágtat a szép kis hintő, Benne ülni jaj be jó!

Egyszer a kis hintőcska Beesett egy árokba, Elgurult a négy kerék, Leszakadt a kis fenék.

Leesett a kalapja, Messze gurult a botja. Aki látta, nevette, Pártfogásba nem vette.

Többé nem ült kocstra A büszke kis Cicuska Gyalog ment egerészni, Ennivalót keresni.

KÉZIMUNKA

1. Horgolt vagy rece csipke űrasztal-terítő szélére.
2. Színes vászon asztalterítő, himzett margarétákkal díszítve.
3. Divatos kötött pullover, tetszészerinti anyagból, kötési mintával. A kötést szabásminta után készítjük.
4. Tüllterítő szálbehúzással, Fehér és háromárnyalatú ekrüfonalat használunk a minta kiemeléséhez.
5. Rece vagy horgolt terítő kis asztalkára.
6. Iskolásyermekek ruhája.
7. Teniszruha ujjára hímezzük piros vagy kék színnel.
8. Virágminta, Tálcakendőt díszíthetünk vele.
9. Őszikabát gyermekeknek.